

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen

mars 2025

Table of Contents

FEATURE-ARTIKEL	2
<i>Hatad utan orsak</i>	<i>2</i>
BIBELSTUDIER	15
<i>En helig nation</i>	<i>15</i>
<i>Guds helgedom</i>	<i>18</i>
<i>Prästadömet etablerat</i>	<i>22</i>
<i>En ljuv smak för Gud</i>	<i>26</i>
<i>Försoningsdagen</i>	<i>30</i>

Slå upp skriftcitaten i din bibel!

Hatad utan orsak

"Detta sker för att det ord skall uppfyllas som står skrivet i deras lag: "De hatade mig utan orsak."

Johannes 15:25

Den religiösa världen på Jesu tid hatade honom och dödade honom till slut. De hatade honom därför att hans sätt att leva stod i strid med deras. Genom sitt exempel på uppoffring fördömde han deras själviska sätt att leva, och genom sin undervisning avslöjade han deras populära misstag samtidigt som han lärde ut impopulära sanningar.

Orden i vår inledningstext, som är hämtade från Psalm 69:4, talade Jesus till sina lärjungar under de sista timmarna av sin jordiska gärning. Han visste vilken nöd och sorg de snart skulle få utstå, och han försökte förbereda deras hjärtan och sinnen för de händelser som snart skulle komma. Han ville inte att de skulle snubbla, utan att de skulle vara redo att ta emot den helige Ande på pingsten och ta del av de

underbara privilegier som den himmelska kallelsen innebär. Hebreerbrevet 3:1

Världens förakt

Under Jesu verksamhet hade lärjungarna lärt sig att de inte fick den religiösa världens gunst när de följde den ödmjuke och lågmälda Jesus. Det fanns tillfällen då folkmassorna flockades runt sin älskade Herre, men ofta visade sig deras motiv vara någon materiell eller köttslig fördel som de hoppades få av honom. Få var så intresserade att de troget följde honom eller var villiga att göra uppoffringar för att vara hans lärjungar. Johannes 6:26 och 27 och 60 och 66

När tiden var inne för Jesus att korsfästas trodde hans lärjungar utan tvekan att han på något sätt skulle kunna undkomma döden och ta på sig sin roll som Israels ledare och kung. De kände till profeten Jesajas ord om Messias: "Det skall inte finnas något slut på hans regering och fred." (Jesaja 9:7). Men de visste inte att det först var nödvändigt för honom att lida och dö för världen innan de underbara profetiorna i samband med hans rikes härlighet kunde uppfyllas. Det var deras hopp att tillsammans med Mästaren få del av hans härlighet, som de trodde var nära förestående.

Jesus måste dö

Jesus undanhöll inte sina lärjungar nödvändigheten av att han snart skulle dö. Av bibelns berättelse lär vi oss: "Från den stunden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket för de äldstes, översteprästernas och laglärares händer, och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas till liv." (Matteus 16:21). Trots att Jesu uttalande var tydligt måste hans anhängare ha trott att det han hade sagt hade någon annan innebörd.

Jesus visste att hans lärjungar fortfarande betraktade sina privilegier som lärjungar utifrån materiella fördelar och den ära som de hoppades uppnå genom att vara associerade med honom. Han visste också att de efter pingsten skulle bli genomsyrade av den helige Ande som gav förståelse. Men nu kunde de inte acceptera det faktum att deras Herres död faktiskt skulle inträffa.

Jesus efterföljare hatade

Lärjungarna älskade sin Mästare och var övertygade om att han var den gudomligt utsedde Messias, men de förstod ännu inte att det skulle bli lidande och död

i samband med hans tjänst, före härligheten och äran. Petrus skrev senare: "De undrade vilken tid eller situation Kristi Ande inom dem talade om när han i förväg berättade för dem om Kristi lidande och hans stora härlighet efteråt." 1 Petrusbrevet 1:11

I vårt utvalda bibelställe erkände Jesus att han var hatad utan orsak, och han förklarade också: "Världen skulle älska dig som en av sina egna om du tillhörde den, men du är inte längre en del av världen. Jag valde dig att komma ut ur världen, och därför hatar den dig. Kommer du ihåg vad jag sa till dig? "En slav är inte större än sin herre. Eftersom de förföljde mig, kommer de naturligtvis att förfölja dig. Och om de hade lyssnat till mig, skulle de lyssna till dig. Allt detta kommer de att göra mot er på grund av mig, ty de har förkastat den som har sänt mig." Johannes 15:18-21

Mästaren gav också en förvarning: "Men tiden kommer - den är här nu - då ni skall skinngas, var och en gå sin egen väg och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, ty Fadern är med mig. Allt detta har jag sagt er för att ni skall ha frid i mig. Här på jorden kommer ni att ha många prövningar och sorger. Men håll modet uppe, ty jag har övervunnit världen." Johannes 16:32 och 33

Det är bra att notera att det inte så mycket var varningen om den kommande spridningen och förföljelsen som var avsedd att ge lärjungarna frid och gott mod, utan snarare att när den kom skulle de förstå dess verkliga innebörd. De skulle då inse att de hade den stora förmånen att få lida tillsammans med Jesus. Han ville att de skulle veta att han hade övervunnit världen, och att de också skulle få styrka att övervinna världen om de fortsatte att vara hans lärjungar. Med denna utlovade segervisshet kunde de glädja sig, trots världens motstånd och förföljelse. Vetskapen om att de led tillsammans med sin käre Herre skulle ge dem mod att troget fortsätta.

Övervinnare

I det exempel som Jesus gav under sitt liv, sin gärning och sin förkunnelse är det tydligt att det kristna livet är en kamp mot motstånd. Det pågår en ständig krigföring där vi kämpar mot formidabla fiender som skulle övermanna oss, om vi inte fick gudomlig styrka att besegra dem. Satan, djävulen, är den kristnes store motståndare, och hans allierade är världen och vårt eget fallna kött. (1 Petrusbrevet 5:8; Johannesbrevet 17:14 och 15; Romarbrevet 7:18). Aposteln Paulus skrev om sig själv: "Jag

disciplinerar min kropp som en idrottsman och tränar den att göra vad den ska. Annars är jag rädd att jag själv kan bli diskvalificerad efter att ha predikat för andra." 1 Korinthisarna 9:27

Uttrycket "övervinna" används för att beskriva den kristnes seger över djävulen, över världen och över vårt eget kött. Ondskan är själva grunden för den värld som Satan är furste över. Paulus förmanade därför: "Låt inte det onda besegra dig, utan besegra det onda genom att göra gott". (Romarbrevet 12:21). Johannes uppmuntrar också: "Ty var och en som är född av Gud övervinner världen. Detta är den seger (grek.: framgång) som har övervunnit världen, nämligen vår tro." 1 Johannesbrevet 5:4

Gud är kärlek

Vår himmelske Fader är kärlekens upphovsman och har varit dess sponsor i alla tider. Satan däremot är upphovsmannen till själviskhet. Dessa två principer har legat i krig med varandra ända sedan människans fall. Guds folk - de som troget har tjänat honom i alla tider - har motiverats av sin kärlek till honom. De har låtit sig vägledas av honom och hans Ande, medan majoriteten av resten av

mänskligheten har gått genom livet till stor del styrda av själviskhetens princip.

Människan skapades till Guds avbild, och spåren av denna avbild finns fortfarande kvar och visar sig i många människors vänliga gärningar. (Första Moseboken 1:27). Men det är inte en enstaka vänlig handling som gör att man kan övervinna världen och dess ande. Det måste vara en omvändelse från principen att leva för sig själv till att leva för Gud och ägna våra liv åt att tjäna honom. På grund av synden har "jaget" blivit ett dominerande livsmotiv för den mänskliga familjen. Det har blivit ett så självklart sätt att leva i världen att det betraktas som normalt. Egenintresset är den princip som styr den nuvarande världen, och Satan är "denna världens gud". 2 Korintierbrevet 4:4

Älska varandra

Det enda sätt på vilket själviskheten kan avskaffas och kärleksprincipen etableras över hela jorden som den vägledande livsprincipen är genom Guds frälsningsplan. I Jesus har vi vårt mest omfattande exempel på kärlek som levnadssätt. Han gav oss inte bara ett exempel, utan påbjöd också sina efterföljare att älska och sade: "Jag ger er ett nytt bud : Ni skall

älska varandra, såsom jag har älskat er." Johannes 13:34

Denna kärlekens anda varken förstod eller uppskattade den rike unge härskaren, som blev tillsagd att sälja allt han ägde och ge till de fattiga, men som sedan gick därifrån bedrövad (Matteus 19:16-22; Lukas 18:18-23). Genom att följa självbevarelsedriften hade han samlat på sig världsliga ägodelar, och han var inte beredd att dela med sig av dem till andra. Lärjungarna var förbryllade över Jesu råd till den rike unge mannen, som tycktes återspegla ett hänsynslöst övergivande av allt egenintresse.

Äkta lärjungaskap

Petrus sade då till Jesus: "Vi har lämnat allt för att följa dig! Vad kommer då att finnas för oss?" (Matteus 19:27). Petrus påminde Mästaren om att de som hans lärjungar hade uppfyllt de villkor som han försökte ställa på den rike unge härskaren. Deras allt var inte lika mycket som hans allt, men principen var densamma. Efter att ha gjort denna uppoffring ville de naturligtvis veta vad de kunde förvänta sig att få i gengäld. Petrus fråga avslöjar att han ännu inte hade förstått den verkliga andan i lärjungaskapet. Han

hoppades kanske att han skulle få något i form av ära och prestige. I stället för att vara en ödmjuk fiskare kanske han önskade sig en framträdande position i Messias rike, att bli en härskare eller en stor bland människor.

Jesus svarade: "Jag försäkrar er att när världen görs ny och Människosonen sätter sig på sin härliga tron, kommer ni som har varit mina efterföljare också att sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. Och var och en som för min skull har gett upp hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller egendom, skall få hundra gånger så mycket tillbaka och ärva evigt liv." (Matteus 19:28-29). Vi bör inte få den felaktiga uppfattningen av detta avsnitt att Herren vill att kristna skall offra andra. Det skulle vara fel att beröva våra familjer nödvändiga bekvämligheter och förnödenheter. Men efter att ha gjort detta är överskottet Herrens.

Ta upp ditt kors

När Jesus meddelade sina lärjungar att han var på väg till Jerusalem och att han förväntade sig att bli arresterad där och dödad, ville Petrus inte höra talas om det. "Men Petrus tog honom åt sidan och började tillrättavisa honom för att han sade sådana saker.

"Himlen förbjude, Herre", sade han. "Detta kommer aldrig att hända dig!" Jesu svar på detta välmenande råd var: "Bort från mig, Satan! Du är en farlig fälla för mig. Du ser saker och ting bara ur en mänsklig synvinkel, inte ur Guds." (Matteus 16:22-23). Petrus försökte övertyga Mästaren om att han borde låta egenintresset påverka honom och inte bege sig till Jerusalem, där han visste att hans fiender väntade.

Petrus främjade omedvetet Satans sak, som alltid uppmuntrar människor att tänka på sig själva först. De som lever i världen, som Satan är prins över, tänker oftast först på sig själva. Det är helt öppet deras sätt att leva, och har varit så sedan Edens dagar, men det är inte Guds sätt. "Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon av er vill vara min efterföljare, måste han ge upp sin egen väg, ta upp sitt kors och följa mig. Om du försöker hålla fast vid ditt liv, kommer du att förlora det. Men om ni ger upp ert liv för min skull, kommer ni att rädda det." vers 24 och 25

Jesus offrade redan då sitt liv för hela mänskligheten. Generellt sett anser de flesta i dagens samhälle att det är dumt att tänka på någon annan än sig själv. Jesus vädjade emellertid till Petrus och de andra lärjungarnas sinne och hjärta genom att rikta deras

uppmärksamhet mot det faktum att deras liv skulle räddas på Guds sätt, inte genom att följa den världsliga principen "jaget först".

Att övervinna världen innebär att vi som kristna står emot självskhetens princip som vi omges av på alla håll och kanter. Vi lägger osjälviskt ner våra liv i tjänst för Gud, sanningen och bröderna. (Filipperbrevet 3:7 och 8; 1 Johannesbrevet 3:16). Vi är inte kallade att vara "ute ur världen" eller att leva isolerade från världen. (Johannes 17:15). Snarare är det så att även om vi är i världen, så skall vi hålla oss skilda från dess principer och normer och inte låta oss påverkas av dess själviska anda. Det prov som ställs på oss är att, medan vi fysiskt lever och arbetar i världen, inte anpassa oss till dess allmänna anda, utan fortsätta att sträva efter att förlora våra liv för den gudomliga kärlekens sak. Romarbrevet 12:2

Dop Till Döden

En rik välsignelse väntar de kristna varje år när de högtidlighåller minnet av vår Herre Jesu offerdöd. Att ta del av det symboliska brödet och bågaren innebär att vi tillägnar oss fördelarna av hans offer. (Matteus 26:26-29). När vi på detta sätt har fått del av hans lösenoffer gläder vi oss åt gudomliga nåd mot oss

och minns att vi också har förmånen att offra oss, att så att säga "dö dagligen", förneka oss själva och lägga ner våra liv för att göra Guds vilja. (1 Korintierbrevet 15:13). Detta kan innebära att vi blir utfrysade av omvärlden, att vi gör av med vår fysiska styrka eller att vi blir sårade av dem som har förtalat oss genom sina ord.

Vårt dop är ett dop in i Jesu död. "Har ni glömt att när vi förenades med Kristus Jesus i dopet, förenade vi oss med honom i hans död? Ty vi dog och begravdes med Kristus genom dopet. Och liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härliga kraft, så skall nu också vi leva nya liv.

Eftersom vi har förenats med honom i hans död, kommer vi också att uppstå till liv som han var." Romarbrevet 6:3-5

Vi har fått en särskild inbjudan att följa i vår käre Herres och Mästares fotspår. Att "följa" honom innebär att våra upplevelser i världen kommer att likna hans. Jesus förklarade: "Jag säger er sanningen: Slavar är inte större än sin herre. Inte heller är budbäraren viktigare än den som sänder budskapet." (Johannes 13:16). Till dem som troget följer i Mästarens fotspår, även om de blir "hatade

utan orsak", ges löftet: "De som segrar skall sitta med mig på min tron, precis som jag segrade och satt med min Fader på hans tron." Uppenbarelseboken 3:21

En helig nation

***Nyckelvers: "Ni skall vara mitt rike av präster, min heliga nation. Detta är det budskap du måste ge till Israels folk."
Andra Moseboken 19:6***

***Utvalda skrifter:
Andra Moseboken 18:12-27; 19:1-14***

Nationen Israel grundades på Guds löften och instruktionerna i hans lag. Även om Guds plan, så som den beskrivs i hans löften, inte kan misslyckas, är israeliternas ställning i denna plan, och även alla andras ställning, beroende av lydnad mot den gudomliga viljan. Våra nyckelverser pekar på att Israels folk skulle skiljas från alla andra nationer.

Det var uppenbarligen genom Guds försyn som Jethro, Mose svärfar, gav den store lagstiftaren det lägliga råd som finns i första avsnittet av dagens lektion. (Andra Moseboken 18:12-18). Mose var en hård och outtröttlig arbetare. Han var helt villig att ge

sitt liv för sina bröder, men hans svärfar, som observerade situationen från en ointresserad synvinkel, kunde se inte bara att Mose slet ut sig själv i onödan genom sin strävan att höra och döma i alla deras små svårigheter, utan också att folket själva inte blev betjänat på ett effektivt sätt. Arbetet var helt enkelt för mycket för att en person skulle kunna ta hand om det på rätt sätt.

Jethro var uppenbarligen en vis man med höga rättfärdiga principer, vilket framgår av hans råd till Mose. Han rådde sin svärson att utse "dugliga män" - härskare eller domare - över olika delar av israeliterna och förmanade dem att vara principfasta män, inte själviska eller giriga. Jethro insåg, liksom Mose säkert måste ha insett, att de som hade orättfärdiga principer skulle sätta sina egna intressen före människornas som de styrde över. En sådan person skulle bli en förbannelse för nationen snarare än en välsignelse. verserna 19-27

Dessa "dugliga män" i Israel tjänade folket under ledning av Mose. När Mose fick lagen från Gud, med instruktionen att den skulle förmedlas till folket, kallade han samman dessa äldste, eller representanter. Han gav dem detaljerna i Guds lag,

så att de skulle få den förståelse som krävdes för att först undervisa och sedan döma folket på rätt sätt.

Sexhundra tusen vuxna israelitiska män lämnade Egypten. (Andra Moseboken 12:37). Detta skulle innebära att det totalt fanns omkring en och en halv miljon människor, kvinnor och barn inräknade. Det är inte svårt att föreställa sig vilka problem en enskild person skulle stöta på när han på egen hand skulle försöka undervisa en sådan mängd människor i Guds lag. Det fanns inga tryckta sidor, radio, tv, mobiltelefoner eller internet - inga av våra moderna kommunikationsmetoder. Det är uppenbart att Mose hade en välorganiserad grupp män som han kunde ge den viktiga uppgiften att förmedla de nödvändiga detaljerna i lagen till folket, så som han hade mottagit den från Gud på Sinai berg. Som svar sade folket att de skulle göra allt det som Herren hade talat om. Andra Moseboken 19:8

Guds helgedom

***Nyckelverser: "Låt Israels folk bygga en helig plats åt mig så att jag kan bo bland dem. Du skall bygga tabernaklet och dess inventarier exakt efter det mönster som jag skall visa dig."
Andra Moseboken 25:8-9***

***Utvalda skrifter:
Andra Mosebok kapitel 25-27***

De anvisningar som Mose fick för att bygga tabernaklet finns i Andra Mosebokens kapitel 25-27, och redogörelsen för hur arbetet utfördes finns i kapitel 35-40. Själva tabernaklet - det heliga och det allra heligaste - skulle enligt Guds ord vara en "helgedom". Det var uppbyggt av ett antal plankor av shittimträ (akacia). som var överdragna med guld, placerade på ändarna i silverhåll och stadigt sammanfogade med stänger av samma träslag, även de överdragna med guld. Andra Moseboken 26:15-30

Om man utgår från att en "aln" är ungefär 18 tum lång, var byggnaden femton fot bred, femton fot hög och fyrtiofem fot lång, och den öppnades på framsidan eller i östra änden. Den var täckt av en stor vit linneduk med kerubfigurer i blått, purpur och scharlakansrött. (verserna 1-3). Den öppna änden, eller framsidan av byggnaden, stängdes av en gardin av liknande material som täckduken och kallades "dörren" eller den första slöjan. (verserna 36 och 37). En annan duk av samma material, likadant vävd med figurer av keruber, kallad "slöjan" eller den andra slöjan, hängdes så att den delade tabernaklet i två avdelningar. (verserna 31-33). Den första eller större avdelningen, femton fot bred och trettio fot lång, kallades "det heliga". Det andra eller bakre utrymmet, femton fot brett och femton fot långt, kallades "det allra heligaste". Dessa två avdelningar utgjorde det egentliga tabernaklet. Ytterligare överdrag restes över tabernaklet för att ge skydd. Ett var gjort av kashmirväv eller gethår, ett annat av rödfärgade baggeskinn och det översta av sälskinn, som hjälpte till att stöta bort vatten. vers 7 och 14

Tabernaklet som Gud befalldes Israels folk att bygga i öknen, tillsammans med alla deras religiösa gudstjänster och ceremonier som hörde till, var enligt aposteln Paulus "en skugga, en dunkel föraning om

det goda som komma skall". (Hebreerbrevet 10:1; 8:5; Kolosserbrevet 2:16-17). Dessa ceremonier som israeliterna tvingades upprepa år efter år pekade framåt mot "bättre offer", med Jesus i centrum, som skulle införas vid tiden för hans första advent. (Hebreerbrevet 9:19-24). Dessa skulle ge evig frälsning inte bara till Israel, utan till hela mänskligheten. 1 Timoteus 2:5-6

Man bör vara medveten om hur noggrant Gud styrde och ledde alla detaljer i byggandet av tabernaklet. Han tog med sig Mose upp på berget och gav honom specifika instruktioner om varje del och hur den skulle tillverkas. "Se till att du gör allting enligt det mönster som jag har visat dig här på berget." (Hebreerbrevet 8:5; Andra Moseboken 25:40). Alla de detaljer som Gud genom Mose gav israeliterna angående byggandet av Guds "helgedom" måste utföras i exakt överensstämmelse med de gudomliga instruktionerna. Folket måste vara särskilt medvetna om dessa saker så att de inte var oförsiktiga och fick ett strängt straff för varje överträdelse.

Hur tacksamma är vi inte för att alla dessa arrangemang pekade fram mot Jesus, "helgedomens tjänare och det sanna tabernaklets

tjänare, som Herren reste och inte någon människa".
Hebreerbrevet 8:2

Prästadömet etablerat

Nyckelvers: "Vira skärpen runt midjan på Aron och hans söner och sätt på dem deras speciella huvudbonader. Då kommer rätten till prästämbetet att vara deras enligt lag för alltid. På detta sätt ska du ordinera Aron och hans söner."

Andra Moseboken 29:9

Utvalda skrifter:

Andra Moseboken 29:1-9 och 35-37

En stor del av Andra Moseboken handlar om uppförandet av Israels tabernakel. Gud befallde att det skulle vara färdigbyggt på den första dagen i det religiösa året, vilket var ungefär tolv månader efter att israeliterna hade lämnat Egypten. Han informerade också Mose om var var och en av möblerna skulle placeras. Andra Moseboken 40:1-8

Som Guds trogne tjänare utförde Mose de befallningar han fått exakt så som han hade blivit tillsagd. (verserna 16-33). Skrifterna informerar oss

om att det synliga tabernaklet som var kopplat till Israels centrum för tillbedjan föreställde himmelska realiteter som gäller den nuvarande evangelieålderns kyrka såväl som hela den mänskliga familjen i framtiden. Hebreerbrevet 9:23-28; Uppenbarelseboken 21:1-5

Dessutom gavs instruktioner för hur Aron och hans söner skulle smörjas för att tjänstgöra i prästämbetet i anslutning till tabernaklet. I dessa instruktioner ingick detaljer om invigningsceremonin och invigningen av Israels prästerskap. Andra Moseboken 40:13-15; Tredje Moseboken kapitel 8 och 9

En detaljerad ceremoni genomfördes under Guds ledning i samband med att Israels prästerskap installerades i sitt ämbete. Eftersom aposteln säger att arrangemangen med Israel var en "skugga av kommande goda ting", är det berättigat att vi drar lärdomar av denna invigningsgudstjänst som kan hjälpa oss att bättre förstå vad det verkligen innebär att vara en efterföljare till Mästaren - den större Melkisedekprästen. Hebreerbrevet 10:1; 5:5-6

Vigningsceremonin för Aron och hans söner varade i sju dagar. (Tredje Moseboken 8:33). Siffran sju

används i Bibeln för att representera helheten eller fullständigheten i det som den gäller. De sju invigningsdagarna skulle därför på ett mycket kraftfullt sätt illustrera det faktum att invigningen av Jesus, den högre översteprästen, och hans fotstegsföljare, underprästerna, är något som omfattar alla aspekter av livet och som pågår för evigt.

Som redan nämnts var Israels präster de genom vilka Gud delade ut sina välsignelser till Israel och vägledde dem i det som rörde honom själv. Så skall också de blivande medlemmarna av det större Melkisedekska prästerskapet, som är helt hängivna Gud, inse och uppskatta Guds eviga syfte med att kalla dem till denna gynnade ställning. Dessa kommer att bli en del av det "kungliga prästerskapet", som kommer att förvalta välsignelser till hela mänskligheten i Guds kommande rike.

"Om fullkomlighet kunde ha uppnåtts genom det levitiska prästadömet ... varför behövdes det då fortfarande en annan präst, en i Melkisedeks ordning, inte i Arons ordning? Ty när prästadömet förändras, måste också lagen förändras. Han som det här sägs om tillhörde en annan stam, och ingen

från den stammen har någonsin tjänat vid altaret. För det är klart att vår Herre härstammade från Juda, och när det gäller den stammen sade Mose ingenting om präster... ... En annan präst som Melkisedek framträder, en som har blivit präst inte på grundval av en bestämmelse om sin härkomst utan på grundval av kraften i ett oförstörbart liv. För det är förklarat: "Du är en präst för evigt, i Melkisedeks ordning." Hebreerbrevet 7:11-17

En ljuv smak för Gud

**Nyckelvers: "Du skall tvätta de inre organen och benen med vatten, och prästen skall bränna alltsammans på altaret. Det är ett brännoffer, ett matoffer, en doft som är behaglig för HERREN."
Tredje Moseboken 1:9**

**Utvalda skrifter:
Tredje Moseboken 1:1-17**

Den symbolik som luktsinnet visar upp används i Bibeln för att förmedla tanken på uppoffring och hängivenhet. I Efesierbrevet 5:2 säger aposteln: "Vandra på kärlekens väg, liksom Kristus älskade oss och gav sig själv åt oss som ett välluktande offer åt Gud." Med detta språkbruk för Paulus våra tankar tillbaka till Israels tabernakel, där man i samband med ceremonierna brände rökelse på det gyllene altaret i det heliga rummet, vars doft trängde in genom den andra slöjan in i det allra heligaste. Instruktionerna för denna handling angav att det skulle finnas "Så skall rökelse brinna regelbundet

inför HERREN för kommande släkten." Andra Moseboken 30:1-8

Direktiven som styrde gudstjänsterna i tabernaklet var mycket exakta. På Israels försoningsdag förde översteprästen Aron blodet från syndoffren in i det allra heligaste för att stänka det på nådastolen. Innan detta skedde var det dock nödvändigt att rökelse först brändes på det gyllene altaret, så att röken och doften kunde tränga in i det allra heligaste innan Aron passerade under förhänget. Om detta inte gjordes, skulle han dö när han gick in i det allra heligaste. (Tredje Moseboken 16:11-14). Röken och doften från den brinnande rökelsen var ett bevis på att offergärningen hade utförts på rätt sätt och var godtagbar för Gud.

Djuroffer som brändes på mässingsaltaret ansågs också vara en "ljuvlig doft för HERREN", vilket framgår av vår nyckelvers och dess sammanhang. (Tredje Moseboken 1:5-9). Kött- eller sädesoffer, som brändes på altaret enligt Herrens anvisningar, ansågs på samma sätt vara en "ljuvlig doft". 2 Moseboken 1:1-9

De föregående ceremonierna i Israel som ansågs vara en "ljuv smak" pekade alla på olika sätt på Jesu

tjänst, lydnad och offer, som steg upp till Gud som ett "väldoftande offer". (Efesierbrevet 5:2). Mästarens hängivna efterföljare inbjuds också till att offra och att döpas till Jesu död. (Romarbrevet 12:1; 6:3-4). Den kristnes offergärning riktar sig särskilt till medmänniskor som är medlemmar av "Kristi kropp". 1 Korinthierna 12:12-14, 27

I Filipperbrevet 4:18 hänvisar aposteln Paulus till det bevis på uppoffring som församlingen i Filippi visade genom att sända honom en gåva när han satt fängslad i Rom, och kallar den "ett väldoftande offer, ett välbehagligt offer, som behagar Gud". Här har vi Paulus egen auktoritet när det gäller att tillämpa lärdomarna från Israels tabernakel på församlingen. Det visar dessutom att Gud prövar uppriktigheten i vår hängivenhet till honom genom den helhjärtade uppoffring och tjänst vi gör för varandra.

Luktsinnets symbolik bör hjälpa oss att skilja mellan sann hängivenhet till Gud och enbart läpparnas bekännelse. Om vi inte känner någon "lukt" av uppoffring, kan vi undra hur djupt sanningen har gripit tag i vårt andliga liv. Vår syn på sanningen bör avslöja privilegiet att offra sig och tjäna för andras räkning, och vårt hjärtas hängivenhet till Herren bör

göra oss snabba att ge våra liv för att andra ska bli välsignade. På så sätt kommer den ljuva doften av vår hängivenhet att vara stark. Johannes 15:13; 1 Johannes 4:7-11

Försoningsdagen

Nyckelverser: "På den tionde dagen i den sjunde månaden skall ni förneka er själva och inte utföra något arbete ... För på den här dagen skall försoning göras för er, för att rena er. Då skall du inför HERREN vara ren från alla dina synder."

Tredje Moseboken 16:29-30

Utvalda skrifter:

Tredje Moseboken 16:2-9 och 11-19 och 27-34

Dagens lektion handlar om de gudstjänster i tabernaklet som genomfördes på Israels årliga försoningsdag, enligt 16:e kapitlet i Tredje Moseboken. Denna viktiga gudstjänst ägde rum på den tionde dagen i den sjunde månaden i det judiska religionsåret. Det ansågs vara det mest högtidliga tillfället under hela året, den dag då översteprästen gick in i det allra heligaste - det innersta utrymmet i tabernaklet - för att göra soning för nationens synder. För att utföra tjänsterna denna speciella dag var översteprästen, Aron, inte klädd i sina vanliga

"härlighetens och skönhetens kläder", utan i offerkläder av vitt linne. Andra Moseboken 28:2-39; Tredje Moseboken 16:4

Aron fick i uppdrag att skaffa en tjur och en get till försoningsoffren. Tjuren skaffade Aron själv och den skulle slaktas på tabernaklets förgård som syndoffer för honom själv och hans hus. Fettet från tjuren skulle brännas på mässingsaltaret. På grund av tjurens stora mängd fett måste den ha brunnit häftigt och gett upphov till ett tjockt rökmoln som steg upp inför ögonen på dem som befann sig utanför. Tredje Moseboken 16:3, 5-6 och 25

Aron skulle sedan fylla ett rökelsekar med glödande kol från elden på mässingsaltaret och föra in det, tillsammans med söt rökelse, i det heliga, det första facket i tabernaklet. Rökelseskålen skulle ställas ovanpå det gyllene altaret och rökelsen strös på den så att det uppstod en rök av ljuvlig parfym, som trängde in i det allra heligaste bakom den andra förhänget. När detta hade utförts minutiöst kunde Aron tryggt gå in i det allra heligaste och fortsätta med den sista försoningsakten. Där skulle han stänka blodet från tjuren ovanpå och framför nådastolen. verserna 12-14

Utanför tabernaklet, bortom lägret som omgav det, skulle det finnas en annan eld. Där skulle de vidriga delarna av tjuren - skinnet, köttet och dyngan - brännas. Denna scen var öppen för alla de israeliter som hade slagit läger runt tabernaklet och skilde sig skarpt från de andra offerriterna på försoningsdagen, som skymdes av de linnegardiner som omgav tabernakelgården och den slutna karaktären hos det heliga och det allra heligaste. Så fullbordades offrandet av tjuren. vers 27

Därefter offrades syndoffersbocken. Den skulle tas ut bland Israels folk för detta ändamål och ställas fram inför Herren vid tabernaklets dörr. Herrens get slaktades på tabernakelgården, och dess blod fördes in i det allra heligaste och stänktes på samma sätt som man hade gjort med blodet från tjuren. Dess skinn, kött och dynga brändes också utanför Israels läger. verserna 15 och 27

Paulus skrev: "Allt detta hände dem (israeliterna) som exempel för oss. De skrevs ner för att varna oss som lever i slutet av tidsåldern..." De var en "skugga, en dunkel försmak av det goda som komma skall" och av "bättre offer", med Jesus i centrum. 1 Korinthisarna 10:11; Hebreerbrevet 10:1; 9:23